పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

సమీరా ప్రేమకథ -40

"మామా..(అమ్మా) దయచేసి ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకో, తొందరగా బయటికిరా. నన్ను అమితంగా ప్రేమించే నా తల్లివి కదా! ఈ ఒక్కసారికి నా మాట విని నాకోరిక మన్నించు నువ్వు ఎంతో మంచిదానివి కదా" మోకాళ్ళపై కూర్చుని తల్లి ముఖాన్ని తన రెండు చేతులతో పట్టుకుని ప్రాధేయపడుతున్నాడు హసన్.

కోపంగా కొడుకు చేతుల్ని తోసివేసి తన ముఖాన్ని మరోవైపుకు త్రిప్పుకుంది మామా ఫాతిమా. కళ్ళల్లో సుడులు తిరిగే కన్నీరు కొడుక్కి కనిపించకూడదనుకుందేమో తలపైనున్న మేలిముసుగు ముఖం పైకి లాక్కుంది. "మామా నిన్ను బాధపెట్టి వుంటే క్షమించు. నీ అనుమతి లేకుండా ప్రేమించడం, పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకోవడం నా తప్పే. నీ మాట విననందుకు నన్ను శిక్షించు కానీ ఇప్పుడు మాత్రం ఈ ఒక్కసారికి నా మాట విని బయటికిరా. అక్కడ అందరూ మనకోసమే ఎదురు చూస్తున్నారు.నిఖాకు సమయమైనదని ముల్లా తొందరపడుతున్నారు. అన్నీ కూడా సిద్ధంగా వున్నాయి. నువు పడకమీద నుండి లేచి బయటికి వస్తే పెళ్ళి సక్రమంగా జరుగుతుంది. లేకపోతే ఈ పెళ్ళి ఆగిపోతుంది. మామాంచి అమ్మవు కదా" అంటూ తల్లి గడ్డాన్ని పట్టుకుని బ్రతిమిలాడుతున్నాడు హసన్.

"ఏంట్రా నువ్వు చెప్పేది? ఆ హిందీ ఆడదాన్ని, ఇద్దరు పిల్లల తల్లిని, భర్త చనిపోయిన విధవరాలిని పెళ్ళి చేసుకోవాల్సిన ఖర్మ నీకేం పట్టిందిరా? నిన్ను ఎంతో గారాబంగా పెంచాను. నీకు ఇష్టమైన ప్రతి ఒక్కటి అందించి నీ కోరికను తీర్చాను. మన దేశపు కట్టడుల ప్రకారం డిగ్రీ చదివిన యువకులు విధిగా ఆర్మీలోకి వెళ్ళి నాలుగేళ్ళు దేశసేవ చేయాల్సి వచ్చింది కాబట్టి నా కొడుకు ఆర్మీలో ఎంత కష్టపడాలో, ఎన్ని బాధలు పడాలో అని భావించి నిన్ను దూరంగా కువైట్‌కి పంపించాను. నాలుగేళ్ళు అక్కడ తలదాచుకుని తిరిగి వస్తే తరువాత మా అన్న కూతురు జేనబ్‌ను ఇచ్చి అంగరంగ వైభోగంగా నీకు పెళ్ళి చేద్దామని ఆశలు పెట్టుకున్నాను. మరి నువ్వేం చేసావు? చెప్పాపెట్టకుండా ఒక హిందీ ఆడదాన్ని అందులో పిల్లల తల్లిని వెంటబెట్టుకుని మన ఇంటికి తీసుకొని వచ్చావు. నిన్ను నేను ఎలా క్షమించగలను?" ఆవేశంగా పలికింది మామా ఫాతిమా.

"మమ్మా నువ్వే నన్ను క్షమించకపోతే ఎలా? నువ్వు అన్నింటినీ ఒప్పుకుంటావనే ధైర్యంతోనే నేను సమీరాను మనదేశానికి తీసుకుని వచ్చాను. ఇపుడు నువ్వు కాదంటే అంతా వ్యర్థమైపోతుంది. దయచేసి పైకి లేచి రా" అంటూ తల్లి చేతిని పట్టుకున్నాడు హసన్.

అదే చేతితో కొడుకు చెంపపై ఛెళ్ళుమని కొట్టింది మామా ఫాతిమా. నిర్ఘాంతపోయాడు హసన్. పుట్టి బుద్దెరిగినప్పటినుండీ అమ్మ ప్రేమనే రుచి చూసాడుగానీ చెంపదెబ్బలు ఎన్నడూ తినలేదు. అమ్మకు అంత కోపం వస్తుందని ఎన్నడూ ఊహించనేలేదు. ఎంత ప్రాధేయపడినా కరగని తల్లి హృదయాన్ని తలచి చింతించాడు. అయినా తమాయించుకుని జరిగే కార్యక్రమాన్ని ఆపకూడదనే ఉద్దేశ్యంతో వెంటనే మామా ఫాతిమా కాళ్ళపై పడి తల్లి పాదాలను ముద్దులతో నింపుతూ - "మామా అల్లా నిన్ను దయచూస్తారు. నీ మనసుకు

శాంతిని కలుగజేస్తాడు. నాపైన ఈ కాఠిన్యాన్ని తగ్గించుకుని దయజూపి బయటకురా. లేకపోతే ఇదిగో ఇలా చూడు ఈ కత్తితో నన్ను నేను పొడుచుకుని నీకళ్ళముందే ప్రాణాలు విడుస్తాను" అంటూ ఆవేశంగా ప్రక్కనే ఉన్న పళ్ళుకోసుకునే కత్తిని అందుకున్నాడు హసన్.

కొడుకు కత్తిని తీసుకోవడంతో భయపడిన మామా ఫాతిమా హృదయం కాస్త చలించింది. ఇక గత్యంతరం లేదనీ తను ఒప్పుకోకపోతే కొడుకు ఎంతటి అనర్థానికైనా ఒడికడతాడని ఆమె భావించింది. కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ నల్లబడిన ముఖంపైకి ముసుగును లాక్కుంటూ పైకి లేచి బయట హాల్లోకి నడిచింది. అప్పటికే ఆ హాల్లో పెళ్ళికొడుకు కోసం ఎదురుచూస్తున్నవాళ్ళందరూ లోపల ఏం జరుగుతుందో అని ఊహిస్తూ గుసగుసలు చెప్పుకుంటున్నారు. వచ్చిన ఆహూతులందరికీ ఆ పెళ్ళి ఒక వింతగా ఉంది. తల్లి అలకమాని బయటకి రావడంతో హసన్ ముఖంలోకి వెలుగు వచ్చింది. సంతోషపడుతూ ముల్లా ఎదుటికి వచ్చి నిలబడ్డాడు. హాల్లో చేరివున్న బంధువులంతా ప్రక్కవారి చెవులు కొరుక్కుతింటున్నారు.

"ఇండియా పిల్లంట. అందుకే మామా ఫాతిమాకు ఈ పెళ్ళి ఇష్టంలేదంట అంటోంది ఎదురింటావిడ."

"అహ అదికాదు. ఇది ఇండియా పిల్లకాదు ఇండియా తల్లి అంట. అక్కడ భర్త చనిపోతే ఇద్దరు పిల్లల్ని వదిలి కువైట్‌కి వచ్చిందట. కువైట్‌లో హసన్‌ను బుట్టలో వేసుకుంది. వీడేమో తగుదునమ్మా అనుకుంటూ పిల్లల తల్లిని వెంటబెట్టుకుని కువైట్ నుండి మన ఈజిప్టు దేశానికి తీసుకుని వచ్చి పెళ్ళిచేసుకోవడానికి సిద్ధపడిపోయాడు. అన్నలు, అక్కలు వప్పుకున్నా తల్లి హృదయం బాధ పడుతుంది కదా! అందులో తమ్ముడి కూతురు జేనబ్‌ను హసన్‌కు ఇచ్చి పెళ్ళిచేయాలని ఎప్పటినుండో అనుకుంటున్నారు. మరి వీడు ఇండియాదాన్ని, పిల్లల తల్లిని ఏకంగా ఇంటికే తీసుకుని వచ్చి పెళ్ళిచేసుకుంటున్నాడు. పిదపకాలం పిదపబుద్ధులు" మూతి తిప్పింది ప్రక్కింటావిడ.

"అయినా వీళ్ళకేం తక్కువని వీడిని కువైట్‌కి పంపించారు. కువైట్ వెళ్ళేసరికి కళ్ళు నెత్తిమీదకి వచ్చి తల్లిదండ్రుల్ని మరిచిపోతున్నారు ఈ కాలం పిల్లలు" అంది ఇంకో ఆవిడ.

"అయినా మనం అరబ్బులం కదా! మన జాతి ఎంత గొప్పది? మన దేవుడు ఎంత గొప్పవాడు. ఆ ఇండియావాళ్ళు ముక్కోటి దేవతలను పూజిస్తారంట వీడికి ఆ ఇండియా పిల్లే కావాల్సి వచ్చిందా" ఈసడించింది ఎదురింటావిడ.

"ష్. చిన్నగా మాట్లాడు. ఆ ఇండియా పిల్లది మన ఇస్లామ్ మతమేనంట. ఆ పిల్ల ముస్లిమ్ కావడంతో మిగతావాళ్ళు కష్టంగానే అయినా ఒప్పుకున్నారు" అంది ఇంకో ఆవిడ.

"ఓహో. అవునా అయితే సరే ఇక గొడవేమీ లేదులే. ఆ పిల్ల అల్లాను ఆరాధించి, ఖురాన్ చదువుతూ మన ఇస్లామ్ సంప్రదాయాల్ని పాటిస్తే మామా ఫాతిమా హృదయం కూడా తొందరలో కరిగిపోతుందిలే " అంది ఒక ముసలావిడ.

మరోవైపు వివాహపు తంతు జరిగిపోతోంది. ప్రక్కనే భోజనపు ఏర్పాట్లు చేయబడ్డాయి.

ఇంతలో అక్కడికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చింది ఇరవైరెండేళ్ళ పిల్ల. ఆ హాల్ లోపలికి అడుగుపెట్టి ఒక్క క్షణం నిలబడి చుట్టూ చూసి అక్కడి పరిస్థితిని గమనించింది.

వెంటనే పళ్ళు కొరుకుతూ కోపంతో ముందుకు పరిగెత్తుకుని వచ్చి అక్కడే ఆ హాల్లో మూలగా మేలి ముసుగులో పెళ్ళికూతురిగా కూర్చుని వున్న సమీరా దగ్గరికి చేరుకుంది. బలంకొద్దీ కుడిచెయ్యిని ఎత్తి సమీరా చెంపపై ఛెళ్ళుమని కొట్టింది. అందరూ నిర్ఘాంతపోయారు. ఆమెను పట్టుకుని వారించేలోగా సమీరా రెండు చెంపలనూ వాయించేసింది. ఆ దెబ్బలతో కళ్ళు తిరిగిపోయాయి సమీరాకు. ముందుగా తేరుకున్నది హసనే. వెంటనే ముందుకెళ్ళి ఆ పిల్ల చేతుల్ని పట్టి వెనక్కి లాగాడు.

"హసన్ చిన్నప్పటినుండీ నీపైనే ఆశలు పెట్టుకుని ఉన్నాను. నిన్నే నా భర్తగా ఎంచి జీవితాన్ని నిర్మించుకున్నాను. నా ఆశలని కూల్చివేయకు. దాని బదులు నన్ను పెళ్ళి చేసుకో. నువ్వు ఈ ఇండియా దాన్ని చేసుకుంటే నేను బ్రతకను. ఈ క్షణమే చచ్చిపోతాను" అంటూ రోదించసాగింది ఆ పిల్ల.

"ఆపిల్లే జేనబ్. మామా ఫాతిమా అన్నకూతురు. పుట్టినప్పటినుండీ హసన్‌కు పెళ్ళాం అని పేరు పెట్టేసారు. ఈ పిచ్చిది వీడిపై ఎన్నో ఆశలు పెంచుకుని కలలు కంటోంది. కానీ వీడు ఇండియాదాన్ని ఇంటికే తీసుకొచ్చి ఇంతపని చేసాడు" నిట్టూర్చింది ఒక పెద్దావిడ.

మామా ఫాతిమా తన కుర్చీలోంచి లేచి వచ్చి జేనబ్‌ను పొదవిపట్టుకుని బుజ్జగించసాగింది. "ఏడవకు జేనబ్. నీకంటే ఎక్కువగా నాకు బాధగా వుంది. కానీ ఏం చేద్దాం చెప్పు? వాడి నుదుటన ఆ దరిద్రపుది రాసి పెట్టబడి ఉంది. బంగారపుబొమ్మలా వున్న నిన్నుకాదని వయసులో ఐదేళ్ళు పెద్దది, ఇద్దరు పిల్లల తల్లి అయిన ఆ హిందీదాన్ని వాడు చేసుకుంటున్నాడు. రెండేళ్ళుపోతే ఆ మోజు తీరిపోతుంది. నువ్వు గట్టిమనసు చేసుకో. అల్లా దయచూసి నీకు హసన్ కంటే యోగ్యుడైన మొగుడ్ని జత చేస్తాడు" అంది మామా ఫాతిమా.

"లే.. మాయబి (నాకువద్దు) నాకు హసన్ బావేకావాలి. లేకపోతే నేను చచ్చిపోతాను" తలబాదుకోసాగింది ఆ పిల్ల. కొద్దిమంది ఆడవాళ్ళు పట్టుకుని బలవంతంగా ఆ పిల్లను అక్కడినుండి బయటికి తీసుకుని వెళ్ళారు. చూస్తున్న అందరి హృదయాలు భారమైపోయాయి. సమీరా ఇంకా ఆ షాక్‌లో నుండి తేరుకోలేకపోతోంది.

ముల్లా ఖురాన్ చదివి వినిపిస్తుంటే నిఖా పత్రాలపై హసన్, సమీరాలు సంతకాలు పెట్టి పెళ్ళి అయింది అనిపించారు.

జరిగిన సంఘటనలతో చాలా బాధపడిపోతున్నాడు హసన్. సమీరా ముఖం చూడలేనట్లుగా తలవంచుకునే తిరుగుతున్నాడు. ఇక్కడ ఈజిప్టులోని తన ఇంట్లో ఇన్ని అడ్డంకులు ఎదురవుతాయని అతడు ఊహించలేదు. ఇంతమంది బాధపడతారని తెలిసివుంటే అక్కడే కువైట్‌లోనే నిఖా చేసుకుని వుండేవాడినికదా అనుకుంటున్నాడు హసన్.

సమీరాను బాధపెట్టానేమో అని హసన్ కుమిలిపోతుంటే మరొకవైపు హసన్‌కు నావలన ఇంత బాధ కలిగిందే అని సమీరా బాధపడుతోంది.

ఇంతలో హసన్ వాళ్ళ అన్న కూతురు పధ్నాలుగేళ్ళ హనాన్ సమీరా దగ్గరికి వచ్చి కూర్చుని "ఆంటీ బాధపడుతున్నావా? అని అడిగింది.

"లేదు" అన్నట్లుగా తల అడ్డంగా ఊపింది సమీరా

"బాధపడకు అంతా మంచే జరుగుతుందిలే. సరే కానీ. మా చిన్నాన్న హసన్, నువు కువైట్‌లో ప్రేమలో ఎలా పడ్డారో, మొదట ఎక్కడ కలిసారో ఏం మాట్లాడుకున్నారో నాకు చెప్పవా ప్లీజ్?" అని అడిగింది ఆపిల్ల సమీరా చేతిని పట్టుకుంటూ.

ఆ యింట్లో తనతో మాట్లాడేవాళ్ళు కనిపించడంతో కాస్త ఊరట చెందింది సమీరా. అలాగే అంటూ తమ ప్రేమ కథను గుర్తుచేసుకుంటూ మాటల్లో చెప్పడం మొదలుపెట్టింది సమీరా. శ్రద్ధగా వినసాగింది హనాన్.

"మేముండే ప్రాంతాన్ని సాల్మియా అంటారు. అక్కడ సెంటర్‌లో కబాబ్ రెస్టారెంటు ఒకటి ఉంది. దానిలో మీ చిన్నాన్న అకౌంటెంటుగా పనిచేస్తున్నాడు. దానికి ఎదురుగా ఉన్న బిల్డింగ్‌లోని బ్యూటీపార్లర్‌లో నేను పనిచేస్తున్నాను. ఎపుడైనా పనిలేనపుడు బయటి బాల్కనీలోకి వచ్చి గాలిపీల్చుకుందామని నిలబడితే ఎదురుగా వున్న రెస్టారెంట్‌లోనుండి నావైపే చూస్తూ హసన్ కనిపించేవాడు. ఇదేంటి ఇతనికి పనేమీలేదా? బయటికి వస్తే చాలు నావైపే చూస్తుంటాడు అని విసుక్కునేదాన్ని. ఒకరోజు కబాబ్ కొనుక్కుందామని ఎదురుగా వున్న

ఆ రెస్టారెంట్‌లోకి వెళ్ళాను. నన్ను చూసిన వెంటనే కుర్చీలోనుండి లేచి పరిగెత్తుకుని వచ్చి సమీరా సులోనెచ్ (బావున్నావా?) అని సంతోషంగా పలకరించాడు. నేను జవాబు ఏమీ ఇవ్వకుండా ముఖం చిట్లించుకుని కబాబ్ కొనుక్కుని తిరిగి వచ్చేసాను. నా ప్రవర్తనతో హసన్ ముఖం చిన్నబోయింది. అయినా నావైపు చూడటం మానలేదు. ఈ సమయంలో నా వీసాకు రెండేళ్ళు గడువు ముగియడంతో మరలా రెన్యువల్ చేయించాల్సి వచ్చింది. మరో రెండేళ్ళు పొడిగించడానికి దాదాపు లక్షరూపాయలు (నాలుగువందల యాభై దినార్లు) చెల్లించాల్సివచ్చింది. బంధువు వరుసకు అన్న అయిన కరీం చేతికి పాస్‌పోర్టు, లక్షరూపాయల డబ్బు ఇచ్చి రెన్యువల్ చేయించమని చెప్పాను. వాడు అవన్నీ పట్టుకుని పారిపోయాడు. దాదాపు వారం రోజులు చూసి, వాడికి ఫోన్లు చేసి విసిగిపోయి, జవాబులేక ఏడ్వటం మొదలుపెట్టాను. డబ్బుతో పాటు పాస్‌పోర్టు పోవడంతో ఏం చేయాలో తోచలేదు. బయట బాల్కనీలో కూర్చుని ఏడుస్తూ వుండేదాన్ని. వీసా లేకపోతే కువైట్‌లో ఉండనివ్వరు. పోనీ మరలా లక్షరూపాయలు కూర్చుకుని వీసా చేయించుకుందామంటే అసలు పాస్‌పోర్టే వాడు తీసుకుని పారిపోయాడు. వాడు ఎక్కడ ఏ ఏరియాలో వుంటాడో నాకు తెలియదు. దీంతో చాలా దిగులుపడి ఏడుస్తూ కూర్చునేదాన్ని. ఒకరోజు అలా ఏడుస్తుంటే చూసిన హసన్ నా దగ్గరికి వచ్చేసాడు. 'హబీబ్తి (ప్రియమైనదానా) ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు? ఏమయింది?' అని అడిగాడు.

'నీకెందుకు? తెలుసుకుని నువ్వేం చేస్తావు? నా బాధ నాది. నన్ను డిస్టర్బ్ చేయకు' అన్నాను కోపంగా.

అయినా అతడు వెళ్ళిపోలేదు. మోకాళ్ళమీద ఒంగి కూర్చుని 'నీ బాధ, నీ కష్టం నావి. సంగతి చెపితే అన్నీ చేస్తాను నన్ను నమ్ము' అన్నాడు.

ఎందుకో ఆ క్షణం అతడిమాటలకి హృదయం కరిగిపోయింది.

మా బంధువు వీసా వేయిస్తానని డబ్బు, పాస్‌పోర్టు తీసికెళ్ళాడని తరువాత అడ్రస్ లేడని విషయం చెప్పాను. నన్ను కొన్ని ప్రశ్నలు వేసి, మా బంధువు ఫోను నంబరు తీసుకుని 'నేను నీ డబ్బుతో, పాస్‌పోర్టుతో తిరిగి వస్తాను. నువు భయపడకు' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. నేను అతడి మాటలు నమ్మలేదు.

రెండోరోజు నేను పనిలో బిజీగా వుండగా లోపలికి పరిగెత్తుకుని వచ్చి 'సమీరా తొందరగా బయటికిరా' అని పిలిచాడు. చేస్తున్న పని ఆపి నేను కంగారు పడుతూ బయటికి వచ్చాను. అక్కడ నాకు అన్న వరుస అయిన కరీం తలవంచుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. వాడిని చూడగానే నాలో ఆవేశం పెల్లుబికి, కోపంగా దగ్గరికి వెళ్ళి 'నా డబ్బు, పాస్‌పోర్టు ఏవి?' అన్నాను.

'ఇదిగో నా దగ్గర వున్నాయి అయితే సగం డబ్బు వీడు తినేసాడు' అన్నాడు హసన్ తన చేతిలో పట్టుకుని చూపిస్తూ.

వెంటనే వాటిని హసన్ చేతిలోనుండి అందుకున్నాను.

'రేయ్ సమీరాకు క్షమాపణ చెప్పు. ఇంకెప్పుడూ ఇలా ఎవరినీ మోసం చేయనని చెప్పు.' ఆవేశంగా వాడి కాలర్ పట్టుకున్నాడు హసన్.

బంధువు అని నమ్మి డబ్బు అప్పగిస్తే నమ్మించి అలా పారిపోయి మోసం చేయడంతో అతడిమీద అసహ్యమేసింది. 'సమీరా నన్ను క్షమించు. ఇంకెపుడూ ఇలా చేయను. నన్ను పోలీసులకు అప్పగించవద్దని హసన్‌తో చెప్పు' అన్నాడు వాడు ప్రాధేయపడుతూ. వాడికి జవాబు చెప్పకుండా లోపలికి వెళ్ళిపోయాను నేను.

మరుసటిరోజు మరలా హసన్ నా దగ్గరికి వచ్చి 'సమీరా ఏదీ నీ పాస్‌పోర్టు ఇటివ్వు అన్నాడు.'

'ఎందుకు' అన్నాను.

'నేను నీకు వీసా వేయిస్తాను' అన్నాడు.

'ఎలా? నా దగ్గర ఇపుడు దానికి సరిపడా డబ్బులు కూడా లేవు అన్నాను దిగులుగా. నువ్వు నీ పాస్‌పోర్టు మాత్రం ఇలా ఇవ్వు. మిగిలింది నేను చూసుకుంటాను' అన్నాడు హసన్.

తిరిగి వచ్చిన ఆ సగం డబ్బులు, పాస్‌పోర్టు హసన్ చేతిలో పెట్టాను. డబ్బు నా చేతిలో వుంచి, పాస్‌పోర్టు మాత్రం తీసుకుని హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు. కేవలం రెండురోజుల్లో రెండేళ్ళ అక్కామా (రెసిడెన్సీ) కొట్టించి పాస్‌పోర్టును నాకు తిరిగి ఇచ్చాడు. అతడు చేసిన పనికి ఆశ్చర్యంతో నాకు నోటిమాట రాలేదు. అతడు చేసిన సహాయానికి ఏవిధంగా ఋణం తీర్చుకోవాలో అర్థంకాలేదు.

'హసన్ ఎంత డబ్బు ఖర్చయింది?' అని అడిగాను. డబ్బుగురించి అడగకు ఇంకా ఏదైనా పనివుంటే చెప్పు చేస్తాను అన్నాడు నవ్వుతూ.

స్వచ్ఛమైన ఆ నవ్వు నా హృదయంలో నిండిపోయింది. ఆ రోజునుండి మేమిద్దరం మాట్లాడుకుంటూ స్నేహంగా వుండేవాళ్ళం.

నాలుగునెలలు గడిచాక ఒకరోజు పద మా దేశం వెళ్ళి పెళ్ళి చేసుకుందాం అన్నాడు.

'ఏంటీ పెళ్ళా? నాకా? ఇండియాలో ఇంటిదగ్గర ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు తెలుసా? ' అన్నాను.

'అన్నీ తెలుసు. తెలుసుకునే ముందుకు వచ్చాను' అన్నాడు.

'వయసులో నీకంటే నాలుగేళ్ళు పెద్దదాన్ని తెలుసా? ' అన్నాను.

'ఆ సంగతి కూడా తెలుసు. నీ పాస్‌పోర్టు ఆ విషయం తెలిపింది' అన్నాడు బదులుగా.

'నాక్కొంచెం సమయం ఇవ్వు హసన్. నేను ఆలోచించుకోవాలి. ' అన్నాను.

నో - కుదరదు. ఈ నెల ఆఖరులో మనిద్దరికీ ఈజిప్టుకు ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లు బుక్ చేసాను. పద అక్కడికి వెళ్ళి మా యింట్లో సంప్రదాయం ప్రకారం పెళ్ళిచేసుకుందాం' అన్నాడు హసన్.

'మన పెళ్ళికి మీవాళ్ళు ఒప్పుకుంటారా?' అన్నాను సందేహంగా.

'నేనంటే మా యింట్లో అందరికీ చాలా ఇష్టం. నా మాటను, ఇష్టాన్ని వాళ్ళు ఎన్నడూ కాదనలేదు. ఇపుడు కూడా కాదనరు' అన్నాడు నమ్మకంగా.

ఇక నేనేం మాట్లాడగలను? అప్పటికే హసన్‌పై ప్రేమను హృదయం నిండా నింపుకుని ఉన్నాను. అతడ్ని పొందడం కంటే అదృష్టం ఇంకోటి వుంటుందా?

'సరే' అన్నాను. ఇద్దరం కలిసి ఈజిప్టుకు వచ్చాం. తరువాత కథ నీకు తెలిసిందే" అంది సమీరా ఆ పిల్ల బుగ్గపై ముద్దుపెడుతూ.

"ఓ.. మీ ప్రేమకథ చాలా బాగుంది. మా నానమ్మ ఒక్కటే కాస్త కోపంగా వుంది. మేమందరమూ ఆమె కోపాన్ని చల్లార్చుతాం నువ్వేం వర్రీకాకు" అంది హనాన్ సమీరాకు ధైర్యం చెపుతూ.

నాలుగురోజుల తరువాత సమీరాతోపాటు కువైట్‌కు వచ్చేసాడు హసన్.

ఇద్దరూ ఇల్లు తీసుకుని కాపురం పెట్టారు. రోజులు గడుస్తున్నాయి కానీ మామా ఫాతిమా కోపం మాత్రం తగ్గలేదు. హసన్ తల్లి కోపాన్ని తలుచుకుని దిగులు పడేవాడు. నెలలు గడిచాయి. ఇంతలో సమీరా గర్భవతి అయింది. హసన్ సంతోషానికి అవధులు లేవు. ఈ విషయాన్ని ఈజిప్టుకు ఫోను చేసి చెప్పి ఆనందించాడు. ఈ వార్త విన్న తల్లి కాస్త మెత్తబడింది.

మరి కొద్ది నెలల్లో ముద్దులు మూటగట్టే మగపిల్లవాడికి జన్మనిచ్చింది సమీరా. కొడుకును చూసుకుని మురిసిపోయాడు హసన్. వెంటనే ఈజిప్టు వెళ్ళి కొడుకుని తల్లికి చూపించాలని ఆరాటపడ్డాడు. కానీ సమీరా కోలుకోవడానికి దాదాపు నెలరోజులు పట్టింది.

ఈజిప్టుకు వెళ్ళగానే కైరో ఎయిర్ పోర్టులో విమానం దిగి బయటికి రాగానే అక్కడ మనవడి కోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తున్న మామా ఫాతిమా కనిపించింది. తల్లి హృదయంలోని ప్రేమను గుర్తించిన హసన్ నవ్వుకున్నాడు. సమీరా చేతుల్లోంచి మనవడ్ని తీసుకుని గుండెలకు హత్తుకుని చిరునవ్వు నవ్వింది మామా ఫాతిమా. దేశాలు వేరయితేనేం భాషలు వేరయితేనేం. ప్రేమకు ఇవేవీ అడ్డం కాదని నిరూపించారు హసన్, సమీరాలు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments